

Что прожито—не повторить, Не изменить и не исправить...

Иван Николаевич Лапаник

Что нажил я? Чем я владею?
Что заберу с собой навечно?
А жизнь не глупая ль затея,
Раз в этой жизни всё конечно?

Что прожито—не повторить,
Не изменить и не исправить...
Удобно было б то забыть,
А это, так и быть, оставить.

Переписать бы набело всю жизнь—
Ея отдельные страницы,
Из памяти, что всё хранить,
Изъять мгновенья, дни и лица?

Перед Всевышним в судный час
Представ, как есть, ужель посмею
Не отвести повинных глаз?..

Сквозь сито чувств себя просеяв,
О том, что было, не жалею.
И помню: время быстротечно,
А жизнь не глупая затея,
Раз в жизни этой всё конечно.

Я не апошні і не першы
З тых, хто для Крытыка ў сукенцы
Імкнуўся выказаць за вершы
Набор рыфмаваных сентэнцый.
Каму сказаць, што я—“паэт”,
Не маю права без двукосся.
Грамадзянін я—вось імпэт.
Пацвердзіць гэта мне ўдалося.
Хай дзесьці шуміць вясна...
Я не пішу: “Паэты, нутка разам!”
І тым выконваю спаўна
Свой грамадзянскі абавязак.

Алесь Падаляк

Перабег вецярок па сасновым бары,
Закрануў ён знянацку тугую сасну,
І растаў нечакана высока ўгары,
Быццам мара мая ад цудоўнага сну.
Так прыемна ўдыхаць пах
Той свежай смалы,
Потым несці яго аж далёка за бор,
Чуць натужныя ўздыхі піскухі-пілы,
Ды зайздросціць таму, як працуе
тапор,
Затахкаў матор. Чвэрць гадзіны язды.
І запахла кругом вераском і смалой.
Хутка-хутка, сасна, ты заплачаш, тады
Станеш першым паленам у хаце маёй.
Дык вось, плакаць не трэба, кажу, як
сваёй,
Ты ўбачыш жыццё, як цудоўныя сны.
Будзе шчасце і згода ў хаце маёй,
Бо хаціна мая з беларускай сасны.

Грушапад

Пад акном ў мяне
Груша дзікая штосьці сумуе,
Сыпле слёзы свае
Буйным бобам на восеньскі дол.
Непакоем сваім
Маё сэрца свідруе,
І, здаецца, зямля
Апусцела зусім навакол.
Пад акном у мяне
Грушапад вытанцоўвае
штосьці,
Не дае супакою
Ні ціхаю ноччу, ні днём.
На зямлі для сябе
Не шукаю другой прыгажосці,
Чым заўсёды гарэць
Вераснёвым нязгасным агнём.

Наталля Пархімовіч

Што такое шчасце?

Што такое шчасце?
Дзе знайсці яго?
Можа, яно ўжо
Не існуе даўно?

Сегодня день особый
У папы моего,
Спешу его поздравить
И пожелать всего.

Шчасце – гэта дзеці,
Шчасце – гэта я,
Шчасце – гэта ўся
Мая здаровая сям'я.

Хочу, чтоб был веселым
И грустным иногда,
Но главное – здоровым
Ты должен быть всегда.

Шчасце – гэта сонца,
Шчасце – гэта дождж,
Бо без шчасця нават
Не пражыве і морж.

Любви желаю крепкой,
Весеннего тепла,
А главное не злись
Ты больше никогда.

Што такое шчасце?
Не ведае ніхто.
Шукайце, людзі, шчасце,
Пазнайце вы яго!

Любить ты всех обязан,
Но больше всех – меня.
Потому что я –
Доченька твоя.

**Юрэвіч Святлана,
выпускніца 2007 г.**

**Когда-нибудь среди бумаг
Найду я детские стихи
И вспомню всё: что, где и как —
Все те весёлые деньки.
Я вспомню первую любовь,
Родных, друзей и боль, обиду.
Но всё не возвратится вновь:
Вернуть былое не по силам.**

**Дубатоўка Аляксандр, выпускнік
2014 г.**

Успамін...

**На вуліцы цяпер усё болей непагода:
Халодныя дажджы, дарогі з галалёдам—
Стукае зіма, шле свае пагрозы,
Прыносіць уначы частыя марозы.
Не чутна спеву птушак і шолаху травы,
І толькі дзятлаў стук чуваць у гушчары
Ды толькі з пэўным часам
Белы лёгкі снег
Пакрые цёплым пухам
Дамы, палі і лес.**

Шчарбінская Вікторыя

Такая розная зіма

Зіма добрая, калі
На санках з горкі з'ехаць,
Снегу завірухі намялі,
Тады на лыжах бегаць.

Дрэнна, калі суткамі
Мяцеліца гуляе
І своечасова “Хуткая”
Да хворага не прыязджае.

Добра снежкі пакідаць,
На каньках катацца,
У хакей нам пагуляць,
Узорам на шкле любаватца...

Дрэнна, як ад наледзі
Правады ірвуцца,
Без вады і святла
Людзі застануцца.

Уладзімір Сітнік

Асінка

Вы скажаце, чаму так,
У чым тут прычына,
Што людзі не любяць
Дрыготкіх асінак.

Нібы гэтае дрэўца
Пад нейкім праклёнам,
І няма яму месца
Сярод ліпак і клёнаў.

А чаму? Што заўсёды,
Ці то ўдзень, ці пад вечар,
У любое зацішша
Яна ўся трапеча.

Калі нават дыхнеш ты
Асцярожна, употай,
Пры бядзе чалавечай
Каб заўжды трапятала,
Дык, напэўна б, і гора
На свеце не стала..

Зашапоча асінка
Сваёю лістотай.

Перад чорнаю бурай
Трывожнаю ноччу
Дрэўца кожным лісточкам
З усіх сіл заляскоча,

Быццам хоча яно
Ўвесь лес папярэдзіць:
--Сцеражыцеся буры,
Дарагія суседзі!

Я люблю гэта дрэўца,
Заўжды трапяткое,...
Каб у кожнага сэрца
Было вось такое.

Сустрэча з выпускнікамі

Я сягоння сустрэўся з юнацтвам,
Больш прыемнай падзеі няма,
І павінен вам шчыра прызнацца:
Маладзейшым адчуў сябе я.

Бы хвароб аніякіх, ні пенсій,
І ніякіх сівых валасоў.
Ля кастра камсамольскія песні
Заспяваць разам з вамі гатоў

І хоць сёння вам 30 ці 40,
А па мне вам сямнаццаць ўсяго.
І цяпло вашых поглядаў-зорак
Сагравае, бы ўзімку агонь.

І хоць колькі гадоў ні пражыў бы
(А сягоння няпроста ўсім жыць),
І хоць помняцца школьныя крыўды,
Школу будзем заўсёды любіць.

З асаблівай пяшчотай, любоўю,
Дарагія сябры, вам усім
І багацця, і шчасця, й здароўя
Я жадаю як родным сваім.